

6 nő. 4 hét. 1 ház.
Ki lesz az Igazi?

SZINGLIK A POLCON

Helly Acton

PULSE
VÁLOGATÁS

Amy Wright azt hiszi, hogy egy titkos álmnyaraláson végre megkérik a kezét – hiszen két év után bőven itt az ideje, nem? De az álom rémálommá válik, amikor a szemkötőt levéve a Polc című új valóságshow-ban találja magát. Öt másik nőhöz hasonlóan Amyt előben, tévénézők milliói előtt dobja a pasija. A nőknek egy sor megalázó feladatot teljesítve kell versengeniük egymással az Igazi címéért. Amy eredetileg az egymillió fontos főnyeremény miatt marad a műsorban. De hála a körülötte levő nők bátorításának és az előtte álló, gondolkodásra használható hónapnak, egy még nagyobb jutalommal távozhat a műsorból.

Ez a vicces, őszinte és kissé szarkasztikus történet tükröt tart a társadalom elvárásának, hogy társra kell találni, és családot kell alapítani. Bárki, aki hallotta már a „miért vagy még szingli?” kérdést, együtt fog érezni a szereplőkkel, akik arra a kérdésre keresik a választ: boldogok tudunk-e lenni saját magunkkal.

Helly Acton

korábban élt a Közel-Keleten, Afrikában és Ausztráliában is. Jogot tanult, majd a reklámpart választotta. A húszas éveinek közepén kimenekült a taposómalomból, bejárta az egész világot. Hazatérésekor barátai közül már csak ő maradt szingli. Belevetette magát az online randizásba, és rengeteg ihletet adott neki az, amikor egyedülállóként a családalapítás meg a függetlenség kiélvezése között vívódott. Helly jelenleg Londonban él férjével, Chrisszel, és Milo nevű kutyájukkal.

Tudj meg többet a könyvről:

www.instagram.com/hellyactonauthor

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Nem számítottam rá, hogy ennyire élvezni fogom a könyvet, tekintve, hogy nem szeretem a valóságshow-kat. De remek, hogy a főhős, Amy szemszögéből látjuk a műsort, aki nemcsak szereplője, hanem áldozata is annak. Egy nagyszerű ötlet, jó stílus, remek narráció – ez az igazi főnyeremény!”

Goodreads

„ÉVEK ÓTA nem ragadott magával ennyire egy regény. Nem csak az ötlet briliáns és eredeti; Helly Acton stílusa is magával ragadó és vidám. Kötelező feminista olvasmány; más szavakkal nem tudom eléggé hangsúlyozni, mennyire ajánlom.”

B&N

„A könyv üzenete egyértelmű: nem kell a társadalmi elvárásoknak megfelelned ahhoz, hogy boldog lehess, csak meg kell tanulnod szeretni önmagad. Egy igazán átérezhető történet, hiszen mindenki érezte már, hogy nem felel meg a családjá, a barátai vagy a kollégái elvárásainak. És jó volt végre olyan karakterről olvasni, aki folyamatosan pozitív irányba fejlődik a történet során.”

Amazon

PULSE
VÁLOGATÁS

Helly Acton

SZINGLIK
A POLCON

— részlet —

Egy

Amy Wright az ágyon fekszik, magát nézi a falitükörben és próbálja megállapítani, dupla vagy tripla tokája van-e. Hosszú sötét haját összetekerte a feje tetején; úgy néz ki, mint az a csokis fánk, amit tegnap titokban felfalt. Ha egy kicsit hunyorog, szumóbirkózót lát. De Amy nem hagyja, hogy egyetlen „dagadt nap” elrontsa a kedvét. Ma nem. Kék szemével tükörképére kacsint, és gondolatban élete legjobb napjáról készít pillanatfelvételt.

Amynek azonban még fogalma sincs arról, hogy legjobb napjáról hamarosan kiderül: ez élete legrosszabb napja.

Felemeli a telefonját az éjjeli szekrényről, megnyitja az Instagramot, mert kíváncsi, hogy az elmúlt nyolc órában kit jegyeztek el, ki ment férjhez, ki nősült meg, ki esett teherbe. Megkönnyebbülten sóhajt fel, amikor megállapítja, nincsenek gyémántgyűrűs és babás emodzsik a kijelzőn. Csak arról értesül, hogy egy bizonyos ismeretlen @shrinkitquick követi, és Jane feltett még egy közeli képet az ikrekről. Ma reggel szétkentek egy banános-répás turmixot, és Jane megjegyezte, mennyire hiányzik neki, hogy időnként sokáig ágyban maradhasson. Azt írja: „szegény én”, de úgy érti, „dicsérjetez már meg!”

Amy ellenáll a kísértésnek, hogy hányós emodzsit kommenteljen erre. #pleasespareus. Arra gondol, vajon mi történne a közösségi életével, ha őszintén kinyilvánítaná-

ná a véleményét online. Gyerekgyűlölőnek bélyegeznék, ami abszolút igazságtalan lenne, mert nagyon is szereti a gyerekeket. Persze nem mindegyiket. Azt nem szereti, hogy akaratlanul előfizetőnek tekintik a nyál-, takony- és könnyfolyamok állandó híradójára. Ha egyszer gyerekei lesznek, csak életük igazi mérföldköveiről fog beszámolni a közösségi médiában, nem ír olyan esetlen bejegyzéseket, hogy *Henry kakikált! #growingupsofast*, amit Jane írt ki éppen tegnap. Amy egy teljes másodpercre úgy gondolta, a bizonyítékot látja, de amikor betöltött a fotó, a tékozló fiú egy tál csokoládé jégkrémmel pózolt. Elpirul, amikor *Ne edd meg!* kommentjére gondol. A többi anya lelkesen gratulált, és Jane mindegyikük kommentjét lájkolta, csak az övét nem.

– Ha az ember lányának gyereke lesz, elveszti a humorérzékét? – tűnődött félhangosan Jamie-nek. Költői kérdés volt, persze, mert Jamie éppen kelkáposztát szeletelt a reggeli smoothie-jához.

– Igen. Ahogy az alakját is – felelte Jamie szinte azonnal, amitől Amy pár percig egy kicsit jobban utálta, aztán pár óráig aggódott miatta. Jamie folyton azzal viccelődik, hogy egyáltalán nem akar gyereket. De miért lenne vele, ha tényleg nem akarna gyereket? Ilyenkor csak humorizál. És ha nem nevet ezeken a vicces megjegyzésein, azzal fogja vádolni, hogy „mostanában olyan komor!”.

Amy felsóhajt a banánfolton, duplán kattint, és kommentel: *#suchcuties* és *#lovethem*. Ahogy illik. Nem akarja, hogy Jane azt higgye, nem szereti az ikreket. Szereti őket. Tényleg. Távolról. Olyan távolságból, ahonnan nem tudják őt bámulni, nem tudnak olyan hangosan üvölni, sikítani, lármázni, hogy a felnőtt beszélgetés teljesen lehetlenné váljon, és nem tudnak rúgkapálni sem, ha megpróbálja őket megölelni.

#SOprecious.

Lejebb görget a hírfolyamban, ráakad egy cég reklámjára; a cég a Legleleg zsírleolvasztót igyekszik eladni neki. Rosszallóan rázza a fejét, mégis elmenti későbbre. Egyszer majd meg fogja venni a fogyasztó thermo kezelábalassal és az étvágycsökkentő nyelvtapasszal együtt.

A következő Lottie Forrester, alias @lottietheexplorer, aki Seminyakból, valami narkós tanyáról posztolt szelfit. Barnított bőrű, körös-körül mindenhol tökéletes emberpéldány, Lottie két éve otthagya PR-os állását, és utazási blogot indított. A profilja elérte a 280 000 követőt; napon-ta posztol a Paradicsomból #lottieexplores hashtaggel. Ez érdekesebb, mint Jane banánpépes beszámolója, de ugyanolyan hányingerkeltő.

Amy az ágy végébe dobja a telefonját.

Ugyan miért irigykedjen? Ma éjjel valóra válik nagy álma, pezsgőt kortyol a business class puha ülésén, két szép sugárhajtómű repíti Jamie-vel saját kis édenkertjükbe, és kipoasztolja a #jamy hashtaget (Jamie ezt nagyon utálja) mind a 260 követőjének.

Két éve, hogy Amy és Jamie egymásra talált a Soulmeets nevű társskereső appal, és Amynek olyan érzése van, hogy Jamie ezen az úton végre felteszi neki a nagy kérdést. Persze még nem is élnek együtt, az utóbbi időben Jamie valahogy furcsán viselkedett. Hallgatag volt, és ideges, ami egyáltalán nem normális dolog olyasvalakitől, aki annyira magabiztos, hogy amikor először találkozott Amy szüleivel az apja nyugdíjbavonulási partiján, rögtönzött beszédet tartott. Pedig még csak egy órája ismerte őket. Ez a furcsa, tartózkodó viselkedés most annak a jele, hogy valamit forgat a fejében. Valami nagy dologra készül, ami csak két speciális esetet jelenthet. Vagy szakítanak, vagy megkéri a kezét. De Jamie pár hónapja kulcsot adott neki a lakásához, és közös vakáción szakítani eléggé furcsa lenne. Vagyis a második eset valószínű.

Hasra fordul, arcát a párnába fúrja, mosolyt nyom el, és hosszú, örömteli sikolyra fakad. A hang átfúrja a csendet, mellette megmoccan az alvó férfiszépség.

– Kapcsold már ki az ébresztőt!

Amy erre Jamie nevetségesen széles háta felé mozdul. Úgy néz ki, mintha kartonpapírból vágták volna ki, és Amy kicsinek érzi magát mellette, ami teljesen rendben van, sőt egyenesen kívánt hatás „dagadt napon”. Photoshopsima, Instagramfilter barnított és ketrecharcos erős. Ápolt ujjait nézi, frissen géllakkozott körmeit végighúzza Jamie olívaolaj barna bőrére, és elképzeli, milyen gyémántot választott neki. A piperkőc Flash Harry ízlése szerint a gyűrűnek „beszélnie” kell. És bár Jamie ízlésének a nagy gyémántok felelnek meg, őt nem is igazán érdekli a gyűrű.

Az érdekli, hogy kapcsolatuk végre előrelép, aminek éppen ideje volt. Így bizonyíthatja Jane-nek és a többi anyának, hogy ő sem marad le. Jövő ilyenkorra ő is olyan dolgozó szuperanya lesz, mint ők. „Viszlát espresso martini” a Sohóban, „helló espresso” reggelek a kertvárosban.

Jesszus, ez nagyon unalmasnak tűnik.

Amy imádja ezt a napszakot. Amikor Jamie közvetlenül mellette fekszik, mégis egyedül érezheti magát. Amikor minden csendes, és szabadjára engedheti gondolatait. Nem ez az egyetlen időszak azonban, amikor egyedül érzi magát a kapcsolatukban. Akkor is egyedül érzi magát, amikor Jamie főz, amikor előbb fekszik le, mint ő, amikor úgy néz rá, mintha azt sugallaná, legjobb lenne, ha Amy hazamenne, és inkább a saját lakásában éjszakázna. De legalább nem úgy néz ki, mint aki magányos. Így, hogy Jamie jelen van az életében, sikerült bekerülnie a házaspárok társasági klubjába. És ha lesz gyűrű, akkor meglesz a teljes jogú tagság ebben a klubban. Akkor csökken a nyomás, hogy férjhez menjen, és inkább arra helyeződik a hangsúly, hogy mielőbb legyenek gyerekeik. A verseny következő futamára nem nevezett be.

Persze van másik út is. Azon azonban nem szeret hosszasan gondolkodni; pedig mindig is arról álmodott. Az a bizonyos út, amire akkor lépett rá majdnem, amikor Jamie-vel megismerkedett, aki meggyőzte, hogy maradjon. Ez az út egyenesen a Heathrow repülőtérre viszi, csak odaútra szóló jeggyel, a legelső bangkoki járatra. Jamie jó lesz. Start-up cége van, kütyüi, rutinja. Amy a múlt hónapban félig viccesen megjegyezte, most többet beszél az Alexájával, mint vele. Jamie erre nevetett, és megkérdezte Alexát, milyen ruha van rajta.

És a múlt héten, amikor Amy elfelejtett fogkefét magával vinni, végül elvesztette a türelmét, és vette a bátorságot, hogy egyenesen Jamie-nek szegezze a kérdést, miért nem alszik soha nála, miért kell mindig neki Jamie-hez mennie.

– Malacka, szívesen éjszakáznék nálad, de te is tudod, milyen fontos a reggeli futásom. Ha nem futok, akkor egész nap ködös az agyam. A tökömet kidolgozom ezzel a start-uppal. Nem igazán vagy támogató ebben.

– A lakásomtól nem messze, az utca végén van egy park. Miért nem tudsz ott futni?

– Milyen park? A temető? – hördült fel.

– Füves terület.

– Aha. Meg vagy tíz hajléktalan tanyázik arrafelé. Kösz, nem. Miért nem jó neked itt?

– Jó nekem itt, Jamie – sóhajtott fel Amy, és nem igazán értette, hogyan lett hirtelen ő az akadékoskodó fél. – Csak elég kellemetlen, hogy mindig csomagolnom kell magamnak, mintha utaznék, kis táska van a kezemben, valahányszor átjövök hozzád és elmegyek... – Kis hatásszünetet tartott, remélte, hogy Jamie veszi a lapot, és felajánl neki egy komódfiókot. De nem tette. Inkább a fülcimpáját harapdálva átölelte, és azt kérte, hogy az utolsó szót mondja ki még egyszer, sűgva.

– Használhatom a fogkefédet? – sűgta Amy a kért szó helyett.

– Ne butáskodj, Malacka! – mondta, elengedte az ölelésből, és kinyitotta a hűtőszekrényt. – Csak menj le a sarki boltba! Még nyitva van. És ha már ott vagy, hoznál egy doboz mandulatejet?

Tipikus Jamie. Tipikus Amy. Tíz évvel ezelőtt még ez lett volna az utolsó csepp a pohárban, azóta azonban Amy úgy határozott, hogy túleszi magát az ilyen kapcsolati fennakadásokon. Előbb-utóbb úgyis kap egy fiókot. Sőt, ha előérzete nem csal, akkor többet is.

Kényelmesen elnyújtózik Jamie ágyában, és átadja magát a pillanatnak. Aha. Jamie-t most nyugodtan itt hagyhatná. Akár azonnal el is mehetne. Semmi nem állíthatja meg. A bőrdíj már be van pakolva, szabadúszó szerződése éppen most járt le, és reklámszövegíróként bárhol dolgozhat a világon, ha nála van a laptopja, és van internet. Végre folytathatná azt a blogot, amibe már évek óta nem írt. Csak egy téma kell, amiért szenvedélyesen rajong. Sajt. Fánk. Fogyinapló. Bármi. Olyan lehet, mint Lottie Forrester és az összes többi utazási témában utazó influenszer, akiket az Instán követ. Ha ők meg tudják csinálni, miért ne tudná ő is?

Azért, mert harminckét éves vagy, Amy. Túl késő, hogy ilyesmiben szerencsét próbálj.

Ráadásul sok dolog van, amire várakozással tekint Jamie-vel való kapcsolatában, és a pasit minden hibája ellenére szereti. Már ismeri. Megszokta. Jól érzi magát vele. És nagyon tetszik az ötlet, hogy hozzá mehet. Egyesült csapat, kész megküzdeni bármivel, amivel megdobja őket a világ. Legalábbis azt képzei, hogy így fogja érezni magát, amint kapcsolatukat érvényesíti egy idegen, egy gyémánt és egy aláírt formanyomtatvány. Végre hivatalosan is az O'Connor-csapat tagja lehet. Vagy Wright-csapattag. Nem, Jamie biztosan nem venné fel az ő nevét. Esetleg követhetné Dawn O'Portert, született Porter, példáját. De nem.

– Üdv, Amy O’Wright vagyok – suttogja a tükörnek.
– Amy O’Wright vagyok. Amy vagyok. Érthető? Ööö...
Amy vagyok?

Ez úgy hangzik, mintha veszekedni akarna.

– Tessék? – motyogja Jamie félálomban.

– Semmi, semmi, aludj csak tovább, még korán van.

Hátát dörzsöli, Jamie odébb csúszik. Mindig nagyon fáj, amikor ezt csinálja, de Amy pontosan tudja, hogy Jamie szereti, ha megvan a saját területe az ágyban. Nagyon sokan vannak így ezzel.

Jamie tavaly indította el saját Headplace nevű fejevadász ügynökségét vezetőknél, amiről azt mondja, hogy nagyon nagy cég lesz. Ez az egyik oka, hogy még nem élnek együtt. Amy felvetette az ötletet pár hónappal korábban, amikor Jamie kulcsot adott neki a lakásához, de ezt a felvetést nagyon rövid úton visszadobta. Azt mondta, túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy valakivel együtt éljen, és ha Amy végig ott lenne a lakásban, akkor elvonná a figyelmét. Amy ezt bóknak akarta venni, de volt valami abban, ahogy ezt mondta, ami arra utalt, hogy mégsem bók. Talán a morcos felhördülés. Aztán Jamie egész nap morgott vele, felhánytorgatta, milyen hálátlan is Amy, pedig ő gesztust gyakorolt azzal, hogy kulcsot adott neki; és Amy mindig többet akar, és semmi sem elég jó neki.

Amy aznap éjjel hazafelé menet erős büntudatot érzett. Jamie nagy ír családban nőtt fel; öt bátyjával harcoltak a helyért, ezért Amy teljes mértékben meg tudta érteni, hogy nehéz osztozni a lakáson. És mint mondja, tényleg mi értelme lenne összeköltözniük, amikor így is olyan sokat vannak együtt? Amy gyakran érzett erős kísértést, hogy rámutasson: ha már így is olyan sokat vannak együtt, az már majdnem ugyanaz, mintha együtt élnének. Amy azonban nem szereti az ilyesfajta szembesítéseket. A kulcs egy kis lépés a helyes irányba. Jamie-nek szüksége van egy kis időre, hogy hozzászokjon a gondolathoz.

Az igazság az, Amy egyáltalán nem bánja, hogy egyedül él. Szereti a lakását. Szereti a szabadságot, ami többek között abban is megnyilvánul, hogy egy egész csomag Babybels sajtot felfalhat a legrondább, legkényelmesebb bugyijában, a sajtot egy doboz zéró kólával öblítheti le úgy, hogy közben a *Mondj igent a ruhára* című műsort nézi. Szereti a szabadságot, hogy sminkelési rutinját a tükör előtt minden reggel hangosan közvetítheti és kommentálhatja, valami hírességnek képzelve magát. Tegnap Joanna Lumley volt; a művelet hirtelen ért véget, görcsös köhögéssel. Ha összeköltöznek, le kell mondani az összes ilyen bűnös élvezetről. Nem ülhet például a vécén úgy, hogy nem csukja magára az ajtót. Nincs több Super Noodles reggelire egy alaposan átmulatott éjszaka után. Jamie sosem engedné, hogy lenyalja a cukormázát egy sütiről, aztán visszategy a tálcára, mert szereti az ízet, de a textúráját utálja. Lehet, hogy náluk nem is lesz sütemény. Soha. Lehet, hogy csak egy tálnyi szottyadt zellerchips lesz az asztalon, és csak arra vár, hogy újabb komplexusa legyen, ezúttal a túl hangos rágástól való félelem miatt.

Nem, Amynek egyáltalán nem probléma, hogy egyedül él. Az azonban már tényleg probléma, hogy ott motoszkál benne az a rossz érzés, miszerint Jamie soha egy fél szóval sem utalt arra, hogy esetleg szeretne összeköltözni vele. Soha. Egyetlenegyszer sem. És ami még ennél is rosszabb: az a „hüphüp” arckifejezés, amit Jane mutat azon a – évi két kávézós – találkozójukon, mert manapság már csak egy kávéra van ideje a munkahelyi előléptetése, a konyha bővítése és az ikrek mellett. Amy nagyon utálja már mindig ugyanazt a szöveget elmondani, valahányszor Jane rákérdez, mikor költöznek már össze: Jamie-nek túl sok a dolga a cégénél jelenleg; amúgy is elég sokat vagyunk együtt; valószínűleg jövőre már együtt lakunk, szóval nincs sietség. Olyan gyakran mondta már ezt el, hogy maga is kezdi elhinni.

– Harminckét éves vagy, Amy, nem huszonkettő. Ha azt hiszed, hogy nincs értelme sietni, hogy van még idő, akkor egyszerűen tagadásban élsz. A végén még megkeseledett, szomorú öreglány lesz belőled, aki egyedül ücsörgi végig a karácsonyt. Egyedüli gyerek vagy. Testvéred egy szál se. Egy napon a szüleid meghalnak, és senki nem marad társaságul neked.

Jane ezt persze így sohasem mondta ki.

Amy azonban tudja, hogy pontosan erre gondolt, amikor legutóbb találkoztak. Mert került a szemkontaktust, és sokáig kevergette a gyenge Earl Grey teát; kanalát közben a porcelán csésze falához kocogtatta. Hosszú, feszélyezett csend állt be ezután, és Jane témát váltott, arról kezdett beszélni, milyen fantasztikus bébiszitterük van.

– Jane! Az ég szerelmére! Régebben olyan közel álltunk egymáshoz! Miért nem tudod egyszerűen beismerni, hogy az ikreid igazi vadócok, a könyvelés kibaszottul unalmas munka, hogy hiányoznak a tivornyázások a White Horse kocsmahivatalban, és Pete-nek büdös a szája?! Ne csinálj úgy, mintha az életed abszolút tökéletes lenne! Beszélj már őszintén velem!

Amy ezt persze így sohasem mondta ki.

Azért nem mondta így ki, mert nem társasági kamikazepilóta, és az iskolai barátai közül már csak Jane-nel tartja a kapcsolatot. Ráadásul Jane nem velejéig romlott. Úgy tűnik, őszinte jószándékból törődik Amy jövőjével, akkor is, ha ez a törődés időnként eléggé elrejtett dicséretes és hasonlóképpen burkolt megjegyzések formájában jelenik meg, mint a notórius közbeszóló a *Bridget Jones*-ban. És időnként meghívja őket vacsorázni. Mostanában Amy ritkábban fogadja el a meghívást, inkább hárítja, és Jamie munkabeli elkötelezettségét hozza fel kifogásként. Nincs semmi közös benne és Jane könyvelőipari barátaiban, akik annyira unalmasak, hogy az embernek felforr az agyvize.

Folyton csak a pénzről beszélnek, és azokról a drága, de haszontalan kütyükről, amiket pénzen vásárolni lehet.

Jane célzott hallgatása teljesen jogos. Amy már harminckét éves. Kezd kifutni az időből. De mit tehetne? Nem kezdhet mindent előlről! Jamie a legjobb találat, az utolsó esélye, hogy olyan élete lehessen, mint Jane-nek. Olyan élete, amire ebben az életkorban elvileg, mint minden hasonló cipőben járó lánynak, neki is vágyania kellene.

Amy pontosan tudja, hogy most egyelőre meg kell elégednie a második hellyel Jamie prioritáslistáján, de ő hosszútávú játékos. Jövő hónapban a cég már teljesen feláll, és rendes üzemben működik, így Jamie-nek több ideje lesz a magánéletére, a kapcsolatokra és a közös jövőjükre figyelni. Nem kell feltétlenül együtt lakniuk ahhoz, hogy közel álljanak egymáshoz. Így is szinte minden este találkoznak. Kulcsa van Jamie lakásához. És azt sem igazán érdekelné, ha kihagynák az összeköltözési fázist és rögtön a célra kanyarodnának.

– A Headplace nagy céggé nővi ki magát, Malacka. Jövő ilyenkorra már minimum egy vidéki kastélyom és egy Range Roverem lesz. Majd meglátod.

Amy figyelmét nem kerülte el az egyes szám első személy használata, de nem tette szóvá. Miért venne Jamie egy családi méretű házat és autót, ha csak egyedül használná? Nem szabad túlanalizálni mindent, amit mond vagy csinál. Hiszen éppen most viszi el meglepetésnyaralásra, vagyis egészen biztosan szereti, akkor is, ha időnként úgy viselkedik vele, legalábbis úgy tűnik, mintha azt akarná éreztetni, hogy nemkívánatos vendég.

Kettő

Jamie felül, és végigsimít a haján. Ez a napi készülődési rituáléjának része, amelyben Amy nem játszik szerepet. Néha azon tűnődik, vajon Jamie-nek egyáltalán eszébe jut-e, hogy ő is a lakásban van. A reggeli köszönéshez egy-egy köhintés áll a legközelebb. Jamie feláll, magára húzza Lycra futócuccát, és öt percen belül kilép az ajtón. Amy egyedül marad az ágyban; tökéletes lehetőség ez arra, hogy belekíváncsiskodjon Jamie táskájába. De neki is vannak elvei, ezért csak az éjjeliszekrény fiókját nyitja ki, és telefontöltőt keres. Ha történetesen egy háromgyémántos Tiffany gyűrű lenne mellette, hát, akkor nem az ő hibája, ha meglátja. De nem talál telefontöltőt. Gyűrűt sem. Csak egy csuklóállványt szelfikészítéshez, fejlámpát éjszakai kocogáshoz és egy nevetséges, citromzöld szemüveget, amit azóta nem vett fel, amióta Amy megjegyezte, hogy úgy néz ki benne, mint Gareth az *Office* sorozatból. Visszafekszik, az oldalára fordul.

Tegnap este Amy egy palack prosecco mellett az Amuse Bouche nevű vendéglátóipari egységben elmondta a legjobb egyetemi barátnőjének, Sarah-nak, a hírt, hogy valószínűleg nemsokára jegyben fog járni. Első londoni évük óta látogatták ezt a helyet, ott szokták egymásnak elmondani a nagy híreket. Ugyanannál az asztalnál hat hónappal korábban jelentette be Amy, hogy Jamie kulcsot adott neki

a lakásához. Sarah pedig tárgyilagosan megjegyezte, hogy ez már a harmadik alkalom, amikor ezt közli.

Sarah, befektetési elemzőként, mint azt előre lehetett tudni, eléggé szkeptikus volt Amy eljegyzési elméletével kapcsolatban.

– Akkor tessék, mondd el, ezúttal mi változott!

Amy minden utazásuk előtt bejósolta magának, hogy Jamie most már biztosan tényleg meg fogja kérni a kezét, ezért teljesen jogos volt Sarah kételkedése. Most azonban tényleg valami teljesen más volt: Amy érezte, fontos és nagy dolog van készülőben.

– Legutóbb azzal jöttél, hogy a nagyapja temetésén fogja megkérni a kezedet.

– De tényleg erre utalt, amiket mondott! Arról beszélt, milyen rövid az élet, hogy boldogan kéne élnünk, nem szabad hagyni, hogy a lehetőségek csak úgy elsuhanjanak mellettünk.

– Megint munkáról beszélt, ugye?

– Oké, jól van, jól van. Ennél is több bizonyíték van. Már két éve együtt vagyunk...

– Az nem bizonyít semmit.

– Tökéletes az időzítés. És Jamie szeret két legyet ütni egy csapásra, összekötni a kellemest a haszonnal, ilyesmi. A kettő a szerencseszáma.

Sarah kétkedő grimasszal nézett rá.

– Két tojás reggelire. Dupla kávé. És mindig azt mondja nekem, hogy én vagyok neki a kettes számú.

– És ki az egyes számú fontos személy?

– Ő maga.

– Húha!

– Csak tréfál. Ráadásul anya a múltkor abszolút ok nélkül sírt a telefonban.

– Mert a *Szombat esti láz* döntőjében nem az ő kedvence nyert? Gin? Azért, mert apád nyugdíjas egyenruhájának

lábbeli részét szandál és zokni képezi? Azért, mert apád most, hogy nyugdíjas, folyton otthon van?

– Búcsúzott az ő kicsi lányától! Egyedüli gyerek vagyok, remélem, emlékszel. Ez nagyon nagy esemény neki.

– Harminckét éves vagy, Amy, nem tizenkettő.

– Pontosan. Remélem, Jamie is felfogja, hogy ez „most vagy soha” helyzet. Tudja, hogy az óráam ketyeg.

– Amy! – Sarah alig kapott levegőt. – Nem hiszem el, hogy képes voltál ezt mondani!

– Mit?

– Ezt úgy mondtad, mintha tárt karokkal fogadnád Damoklész kardját. Nem az a célod, hogy szaporodj... Az ember célja az, hogy boldog legyen, akármilyen formában vagy alakban is jelentkezik a boldogság.

– Tudom, de lehet, hogy a szaporodás tesz majd boldoggá. Lehet, hogy nálam a boldogság dinnye méretű púp formájában jelentkezik a pulóverem alatt.

– Az én boldogságom Daniel Craig-alakban jelentkezik, ahogyan krumplipürével etet egy bársonyos homokú mexikói strandon – mondta Sarah, azzal ivott egy kortyot a poharából, és az asztal alatt megszorította Amy kezét.

– Amy, csak azt ígérd meg nekem, hogy nem az életkóród és amiatt csinálod ezt a férjhez-menni-és-gyerekeket-szülni dolgot, mert mindenki más is ezt csinálja. Ahhoz az kell, hogy igazán akarj gyereket.

Amy tágra nyílt szemmel bámult vissza barátnőjére.

– Tudom. Akarok gyereket.

– Ha gyereked van, vannak dolgok, amiket meg kell tenned, és vannak bizonyos helyek, ahova mindenképpen el kell menned – folytatta Sarah. – Például állatsimogatóba, vidámparkokba, gyerekzsúrokra. Ha gyereked van, nem engedheted meg magadnak többé, hogy vasárnaponként egy szál bugyiban heverj a kanapén, és szünet nélkül nézd a *Jóbarátok* epizódjait. Ó, Istenem, Amy, minden nap

kell bugyit felvenned! – mondta, és arca tréfás-rémült kifejezésre húzódott.

– Sarah, én tényleg akarok gyerekeket! És nemcsak az életkorom és amiatt, hogy mindenki ezt akarja. Azért akarok gyereket, mert szeretem őket. Mindig is szerettem őket... csak eddig nem mondtam. Nem az a tervem a vasárnapjaimmal, hogy folyton Netflix-maratont tartsak. Azt pedig nem tehetem meg, hogy nem veszem figyelembe az életkoromat. Ez élettudomány. Ráadásul miért beszélünk gyerekekről, amikor még az eljegyzés sem volt meg?

– Egyáltalán minek kell összeházasodni? Csak szülj neki gyerekeket! Már, ha biztos vagy abban, hogy Jamie a Nagy Ő.

– Jamie az egyetlen.

Sarah nagy szemekkel bámult.

– Csak viccelek. Boldog vagyok. Az élet megy a maga útján, ahogy kell.

– Tudod, Amy, az a helyzet, hogy nem muszáj olyannak lenned, mint mindenki más.

– Én vagyok én. És te vagy te. És Jamie is Jamie – mondta és csuklott. – Ez az üres pohár pedig üres pohár.

Jamie lakása felé a metrón Amy azon gondolkodott, vajon Sarah nem azért reagált-e így, mert szomorú, hogy elveszti egyetlen barátját. Vagy talán azért neheztel, mert Amy úgy döntött, olyan emberrel éli le élete hátralévő részét, akit ő személy szerint ki nem állhat. A legjobb barátja és a pasija közötti kapcsolat olyan feszélyezetten furcsa volt, mintha az ember lánya kénytelen lenne olyan férfival egy liftben utazni, akivel már randizott, de aztán nem írt neki vissza. Az első és utolsó alkalommal, amikor kettesben hagyta őket, arra ment vissza hozzájuk, hogy Jamie az alacsony kalóriatartalmú söre címkéjén az összetevőket olvasta elmélyülten, Sarah pedig úgy tett, mintha fontos e-maileket küldene a telefonjáról, aminek az akku-

mulátora már korábban lemerült. Amy később négyszemközt megkérdezte tőlük, mit gondolnak egymásról.

– Akár kedvelném is, hanem bámulná folyton a számát – mordult Sarah.

– Akár kedvelném is, ha legyantázná a bajuszát, és nem próbálna folyton érdekes és vicces lenni – mormogta Jamie.

– Te egyetlen nőt sem találsz érdekesnek és viccesnek – sóhajtott Amy. Miért kell ilyen gyakran ilyen faszfejnek lennie? Miért nem képes egy kis jó modort magára erőltetni az ő barátaival szemben is?

– Talán azért, mert egyáltalán nem érdekesek és viccesek – felelte Jamie, aztán elkapta Amy csuklóját, magához húzta, és prüszkölő csókot nyomott a nyakára. – Kivéve természetesen téged. Te vicces kis Malacka vagy.

Amy csak nevetett, és annyiban hagyta.

Jamie szavai tudnak fájni, az biztos, de az érintésétől nagyon jól érzi magát. Mint akit imádnak. Jamie heves vitabefejező taktikája igazi szenvedélyes hollywoodi csók, és bár Amy régóta gyanította, csak azért csinálja, hogy fizikailag megakadályozza álláspontja szóbeli kifejtését, minden egyes alkalommal bevette. Mindenki bevenné, kivétel nélkül, ha ezt olyan ajkakkal és olyan öleléssel csinálják, mint Jamie.

Amy hanyatt fordul, szemét dörzsöli. Abba kell hagynia ezt végre; nem gondolhat negatívan a férfirra, akivel élete hátralévő részét fogja tölteni. Jamie nem tökéletes, de sok mindent megtesz azért, hogy kimutassa, mennyire szereti őt. A múlt héten meglepetésvacsorát küldött neki, miután kénytelen volt lemondani a szombat esti közös programjukat, mert egy potenciális befektetővel kellett találkoznia. A jackfruit saláta egyenesen a kukába került, mert a szagától is hányingere volt, de csak az számít, hogy rá gondolt. És amikor megérkezett úgy, hogy a kelleténél kicsit többet ivott, annyira szenvedélyes volt, hogy Amy szíve igen hevesen vert. Szoros ölelések, édes becézgetések, hátmasszí-

rozás és homloksimogatás. Pár vodka-szóda után előjön Jamie igazi karaktere. Amy néha azt kívánja, bárcsak minden este inna. Ritka, hogy Jamie ennyire elengedje magát. Ahhoz túlságosan egészségtudatos, túlságosan koncentrált, és nála az üzlet mindig előbbre való, mint a szórakozás. És ezzel most semmi gond nincsen. Amy azt akarja, hogy Jamie cége jól menjen, még akkor is, ha ez azt jelenti, kevesebbet látják egymást.

Lehetne sokkal rosszabb pasija is, mint Jamie. Mert Jamie előtt Sör Shaunnal járt, aki csak akkor volt boldog, ha a kezében tarthatott egy krigli sört, szemét pedig valami sportközvetítésen legeltethette. Teljesen mindegy volt, milyen sport, csak az számított, hogy labda legyen benne. Amy tudta, hogy szakítania kell vele, amikor az ötödik randijukat bowlingpályára szervezte, és a szakítás sajnos nem éppen higgadt hangnemben történt. Előtte Tompa Tom volt, aki amatőr sommelier-nek képzelte magát, és halálra untatta Amyt azzal, hogy mi a különbség a Merlot és a Shiraz között, és közben túlázott felvágottas előétel-tál falatkái között válogatott. Megborzong, amikor arra gondol, hogy a pasi körmei a chorizóba fúródtak. Mindig öt milliméterrel hosszabbak voltak a kelletténél.

Jamie körmei rövidek és tiszták. Nincs állott sörszag. Nem gólokról és szőlőfajtákról, hanem a jövőről beszél. És bár Amy konkrétan néven nevezve soha nem jelent meg ezekben a jövőképekben, valahová biztosan beillik. Különbömben miért mondta volna Jamie, hogy teljesen lecseréli a ruhahatárát, ha meglesz az első milliója.

Amy hallja, hogy nyílik az ajtó. Jamie nyomul be, zihálva. Rámosolyog, szeme környékén megmoccannak a ráncok, és Amy szíve egy kicsit hevesebben ver. Aztán még hevesebben, amikor élete leendő párja lehajol, hogy letolja rövid nadrágját; kidolgozott hasizmai megfeszülnek, szénfekete haja zöld szemébe hull. Bebújik a takaró alá, oldalról magához öleli, Amy pedig megfeszíti a hasát, nehogy

a Tinky Winky, alias Telepoci elrontsa a hangulatot. Ezt a becenevet Jamie vezette be nem sokkal korábban, és az igazat megvallva Amynek egyáltalán nem tetszik. Az sem tetszik, hogy Jamie mindig a hasánál fogja át, amikor megöleli; ez különösen kiadósabb étkezések után tud kellemetlen lenni.

– Szerencséd van, hogy nem vagyok érzékeny természet – jegyezte meg Amy a múlt héten, aztán megpaskolta Jamie feje tetejét. – És hogy megy az átállás napenergiára?

A gyengéd fejírintéstől Jamie nagyon dühös lett, utálatosnak nevezte Amyt, elment futni, két óráig nem jött vissza, és aznap már egy szót sem beszélt vele.

Amy tudja magáról, hogy az alkata vékony, de az izmai lottyadtak. Ahhoz azonban, hogy ezen változtasson, edzőterembe kéne járnia, ő viszont inkább lépne karácsonyi üveggömbökre meztláb, minthogy elliptikus tréneren imbolyogjon. Jamie-től tavaly a születésnapjára edzőtermi bérletet kapott. De nem abba az edzőterembe, ahová Jamie járt.

Jamie erősen átöleli a derekát, és megnevezi szexuális üzletmenetük első tételét: meg fogja csókolni Amy tarkóját, hogy libabőrös legyen, ahogyan mellkasához simul. Igen, Jamie egy kicsit önközpontú tud lenni. Igen, ez a rutin hat hónap alatt semmit nem változott. És igen, Amy ritkán lehet sztár ebben a műsorban. De legalább még mindig begerjed rá. És neki legalább nem büdös a szája, mint Jane férjének, Pete-nek.

Jamie éppen rátérne a kettes számú tételre, ahol Amy végre egy kis akcióban részesül, amelynek része egy szinte fájdalmas mellbimbócsippentés, amikor megszólal Jamie telefonja, olyan hangosan, hogy mindketten összeressenek. Felveszi. Amy hitetlenkedve néz Jamie-re, aki mutatóujját a szája elé veszi, és int, hogy menjen távolabb. Szép. Amy felkel, a fürdőszobába vonul.

Béke van odabent egyedül.

Amy a következő órát a legszükségesebb tárgyakkal tölti, amiket a vakációra csomagolt be. Az előző heti fizetését teljes egészében gyantázásra, izzappakolásra, bőrradírozásra, fóliás izzasztásra, bőrfeszítésre, barnítókrémre és tartós sminkre költötte. Kétszáz rugó szó szerint lement a csatornán. Ennyi pénzért valószínűleg egy egész hetet tölthetett volna egy part menti bungalóban Phuketen.

Ahogy megpróbálja elsajátítani azt a lehetetlen művészetet, hogy egyszerre sír és szépnek néz ki, és a tükörbe nézve tökéletesíti az *Igen!* kimondását, észrevesz egy kósza szemöldökszálat. Teljesen ledöbben. „Kösz, apa!” – sóhajt fel, és kihúzza a renitenst. Hála az égnek a száját az anyjától örökölte, a szemöldökét azonban sajnos az apjától. Hiába mondja az apja, hogy ez karaktert ad neki, az egyetlen jellegzetesség, amit ez a bozontos szőrcsík ad az az, hogy majdnem úgy néz ki, mint Miffy, a család uszkárja. Miffy nem szívesen látott vendég lenne ezen a vakáción.

Jamie csak egyetlen utalást tett arra, hogy mi lehet a titokzatos úti cél. Kabát nem kell. Amy ezt úgy értelmezte, hogy valami Kelet-ázsiai szigetre mennek, ezért napok, sőt, az igazság az, hogy már hetek óta gondosan dolgozott utazási-szépség-divat blogger megjelenésén; ehhez a műveltsorhoz hozzátartozott az is, hogy vett egy túlméretezett karimájú kalapot, tükröző felületű rózsaarany napszemüveget és egy olyan falatnyi tépett-koptatott farmershortot, ami talán egy csecsemőnek kényelmes méret; mindezt úgy, hogy tudja, ezt a darabot úgysem meri felvenni sehová. Bőröndjében lapul továbbá öt vadonatúj bikini, ezek közül három ráment, amikor pakolt, kettő pedig egészen biztosan, abszolút bizonyossággal, száz százaléig tuti, hogy rá fog menni, mire odaérnek. Ezt a két darabot stratégiai okokból tartalékolja az utolsó néhány napra, arra a nem várt esetre, ha Jamie addig még nem kérte volna meg a kezét, mert az a két fürdőruca többet mutat a testéből, mint a *Geordie Shore* összes szereplője együtt. Titokban

azt reméli, hogy valami biztonságos, ugyanakkor nagyon hatékony trópusi gyomorrontást kap, ami nagymértékben elősegítené a kívánt súlyvesztést.

Éppen egy tripla gazdaságos doboz Imodiumot vesz kézbe, amit hasmenés ellen szerzett be, amikor, Jamie jelenik meg a fürdőszoba ajtajában, keményre vasalt fehér ingben, világoskék vászonnadrágban és jellegzetes tengerészkék papucscipőjében. Hosszan nézi Amyt, ahogy a tablettákat lassan a kis táskába teszi, és Amy nagyon reméli, hogy nem látja, mi az.

– Miffy is velünk jön?

Amy gyorsan visszaáll a tükör elé.

– Csak viccelek – mondja Jamie vigyorogva, és kitarja karját. – Készen vagy?

– Ha Balira megyünk, akkor igen. Ha Szibériába, akkor nem.

– Hamarosan meglátod, de nekem elég jól nézel ki. Nagyon fontos volt ez a hívás – mondja bocsánatkérés helyett, és mutatóujját mozgatva hívja magához.

– Jól alakult a beszélgetés? – kérdi, és közelebb lép ölére, amit ritkán csinálnak nem-a-takaró alatt.

– Weller az igazgatótanács tagja. Valaki más meg félhullára dolgozza magát azokért a faszokért a Simon Watts cégnél – mondja, és elismerően füttyent, ahogy meglátja magát a tükörben.

– Azok a faszok nem a barátaid?

– Ha pénzről van szó, akkor nem, Malacka.

Amy arra gondol, hogyha ezt az egészet megfilmesítenék, Jamie lenne a nevenséges gazember, akinek a bukását mindenki kívánja. De megint gyomron markolja a büntudat. Jamie ambíciója nem jellemhiba, hanem erősség. Ilyen az üzlet; az embernek időnként könyörtelennek kell lennie. Ez olyan jellemvonás, ami megalapozhatja közös jövőjüket.

Büszkének kellene lennie. Sőt, érezze magát szerencsésnek.

Miközben végignézi, ahogy Jamie bezárja a lakást, a bejárati ajtót szemléli, és felsóhajt; arra gondol, hogy vajon képes lesz-e még ugyanígy, ugyanilyenek látni. Elmosolyodik, ahogy arra gondol, hogy Jamie ölbe kapja és áttemeli ezen a küszöbön. Aztán megjegyzi magának, hogy ne egye tele magát gofrival reggelinél a hotel büféasztalánál.

– Ma reggel nem találtam a kulcsomat. Szükségem lesz rá? – kérdi Jamie-t, ahogy lefelé mennek a lépcsőn.

– Nem.

Amynek semmi kételye nincs afelől, hogy a kulcsot az előszobai asztalon hagyta, ami azt jelenti, hogy ez is Jamie nagy tervének része.

– Szereztek Ubert?

– Ne. A tranzfer is benne van az árban – mondja Jamie, és a fényes fekete limuzinra mutat, ami éppen akkor áll be a járdaszegély mellé.

– Ó, istenem!

– Csak utánad, Malacka.

Jamie extravagáns az óragyűjteményével, a whiskys könyvtárával, az egyiptomi pamut ágyneművel, de ilyesmit még sohasem csinált. Különösen érte nem. Ez csak jó dolgot jelenthet. Nagyon-nagyon-nagyon hosszú idő óta ez a legelső alkalom, hogy el akarja bűvölni. Azt akarja, hogy a lánykérés egyszerűen tökéletes legyen az első perctől az utolsóig.

Amy valósággal ragyog, ahogy beül a puha bőrülésre. A limuzinban újautó-illat árad; Jamie a kettőjük közötti jeges vödörben álló pezsgőspalackért nyúl, és mindkettőjüknek tölt egy pohárral.

– Csincsin, Malacka – mosolyog.

Amy oldalra billenti a fejét.

– Nagyon vicces. Mi lenne, ha inkább *kettőnkre* innánk?

Amióta Jamie egyszer, még kapcsolatuk elején rajtakapta, hogy az ágyban nyaktornagyakorlatokat végez, ezzel a két szóval viccelődött állapotán.

Amyt figyeli, ahogy lassan kortyolja a pezsgőt, aztán a füle mögé simít egy kiszabadult hajtincset.

– Már jó ideje terveztem ezt.

Tökéletes pillanat ez csókhoz, de amint feléje mozdul, Jamie elfordítja a fejét, és inkább kinéz az ablakon. Amy előveszi a telefonját, és üzenetet ír Sarah-nak.

Limóban vagyok.

Pezsgő is van?

Igen.

Akkor minden rendben.

Szerintem is.
Most mondta, hogy már jó ideje tervezte ezt. 🙄

A menyasszony emodzsi miatt néz ki rémültnek? 🙄

Mert talált egy szőrszálat az állán 🙄.

Remélem, gyantáztad a bal kezedet. Érezd nagyon jól magadat! x

Köszí, öreglány. x

A limuzinban csend van, ahogy Hammersmith-nél átkelnek a folyón.

– Az Apollo! – mondja Amy, és Jamie combjára simítja a kezét. – Emlékszel az első koncertre, amin együtt voltunk?

Jamie fészkelődik az ülésen, elkapja sofőr tekintetét.

– Muse?

– Nem, nem Muse. Együtt voltunk a Muse-koncerten? Az a thai DJ fantasztikus volt.

Jamie üres tekintettel pislog, de azt mondja:

– Igen, az a pasi egész klassz volt.

– Nő.

– Oké. Az a nő egész klassz volt.

Jamie egyfolytában a visszapillantó tükörbe bámul. Nem szokatlan, saját tükörképét ellenőrzi, az azonban igen, hogy nem is magára néz. A limósofőrre pillant, aki ezt minden egyes alkalommal viszonozza.

Aztán a limósofőr teljesen váratlanul megszólal:

– Eljött az idő, Mr. O'Connor.

Amy zavartan nézi, ahogy Jamie elveszi tőle a telefont. Pánik tör rá, attól fél, hogy elolvassa az üzeneteit. De nem. Jamie előre nyúl, a két első ülés közötti tárolóból hosszú fekete textíliát vesz elő.

– Mi ez az egész? – kérdi Amy feszülten mosolyogva, mint Chandler Bing az egyik fényképén. Gyomra összerándul.

Jamie is mosolyog, és int neki, hogy forduljon meg. Lassan, gondosan beköti Amy szemét, kizárva ezzel a külvilágot.

– Hogyan jutok be a reptérre, ha ez a szememen van?

– Amy, nem a reptérre megyünk.

– Oké... Akkor hova? Soho Farmhouse? Lime Wood?

– Nem. És nem is wellnessfürdőbe. Bekapcsolhatnánk a zenét?

A sofőr eleget tesz a kérésnek, a Classic FM zenéje árad a limuzinban. Amy hátradől az ülésen, Jamie a kezére simítja kezét, megszorítja, kicsit túl erősen, mintha olyasvalamit próbálna mondani, amire nehezen tudja rávenni magát. Nem repülőtér, nem wellnessfürdő. Amyt hirtelen szörnyű gondolat tölti el, kis híján felugrik.

– Jamie... – szól sűgva. – Mi most... valami orgiára megyünk?

– Tessék? Nem. Csak várj! Már nincs messze.

– Oké. Bocsáss meg, annyira izgatott vagyok – sűgja. Nem akarja, hogy Jamie megint hálátlannak nevezze.

Amy hallja, hogy a sofőr indexel, érzi, hogy az autó kanyarodik, lassít és megáll.

– Itt vagyunk – sóhajt fel Jamie, azzal kibontja magát Amy szorításából, és kinyitja az ajtót.

Amy elfojtott beszélgetést hall odakintről, mielőtt az ajtaja kinyílik, és érzi, hogy Jamie megfogja a kezét. Lassan segít neki kiszállni a limóból, és átkíséri valamin, ami leginkább elektromos kapunak tűnik.

– Oké, Ames, most lesz egy rámpa, és szépen lemegyünk rajta.

A hangja már nem nyugodt. Mintha remegne. Amy arra gondol, vajon miért az alagsorba vezeti, miért nem a bejárati ajtón mennek be. Aztán rájön, mi történik.

Teljesen nyilvánvaló. Jamie meglepetéspartit szervezett neki; a barátai és családtagjai előtt fogja megkérni a kezét. Egy pillanat. Pontosan tudja, mi ez. Ez valami átkozott flash mob. Jamie-nek ez nagyon bejön. Pár hónapja éppen a szívét öntötte ki neki valami munkahelyi problémáról, amikor Jamie a szavába vágott, hogy megmutathasson neki valami flash mob lánykérést a Waterloo pályaudvaron.

– Jesszus, én a világ végére menekülnék, ha valaki ezt csinálná velem – felelte Amy, és nagyon bosszantotta, hogy Jamie témát váltott. – Mi ez, ha nem hatalmas elrettentő

jel? Az a srác egyáltalán nem akarja, hogy a lányra figyelem terelődjön.

– És akkor mi van? Így is megkéri a kezét... Nektek ez nem elég? Nem hiszem, hogy probléma lenne, és panaszkodnátok, ha millióan látnák.

– Jamie, szerintem inkább vécén kérd meg a kezemet, mintsem a lájkokért!

– Csak óvatosan az ilyesmivel, Malacka.

És pontosan így szokott végződni a házasságról szóló minden beszélgetés.

– Ajtó következik, kinyitom neked – mondja, és Amy derekára simítja kezét. Amy huzatot érez maga előtt, és azt, hogy valami tágas, nyitott térre jutott. Teljes a csend, nevetése visszhangzik a levegőben.

– Jamie, úgy érzem, mintha börtönben lennék. Te bezártál engem? – kérdi nevetve; így próbálja csillapítani egyre növekvő nyugtalanságát.

Az ajtó becsapódik mögötte, sokáig döng a hang.

– Jamie?

– Itt vagyok.

Arcán érzi Jamie leheletét, ahogy óvatosan leveszi a kötetést a szeméről. És ahogy lassan bontja a csomót, homlokon csókolja, és megfogja két kezét. Ekkor erős fény árasztja el őket, és Amy most látja, hogy Jamie mélyen a szemébe néz.

Idegesen felpillant, teljesen fehér mennyezetet lát szalagfényekkel. Fogalma sincs, hol van, és milyen jelentősége van ennek a helynek. Oldalra fordítja a fejét; hatalmas, osztatlan terű nappalit lát. Minden rózsaszín. A rózsaszín különböző árnyalataiban vannak festve a falak, a bársony kanapé is rózsaszín. Az ebédlőasztalnál tizenkét szék. Meglepetésparti, a vakáció és a lánykérés egybegyúrva... ez egyáltalán nem Jamie stílusa.

Gépies berregés hallatszik a mennyezet felől, az egyik sarokból. Amy felnéz, kis kamerát lát; vörös fénye egyenesen rá irányul.

– Jamie, hol vagyunk? – kérdezi, és még mindig mosolyogni próbál. – Miért videózol minket? Mi ez a hely?

Jamie ekkor két tenyere közé fogja Amy arcát, hozzá hajol, és a fülébe súgja:

– Viszlát, Malacka! Sok sikert!

Azzal sarkon fordul, és kisétál a folyosó végén, a nagy acél ajtón. Miután az ajtó hangos csattanással becsukódik, Amy jéghideg hangot hall. Cseng a fülében:

– *Helló, Amy. Itt hagytak a Polcon.*

ELSŐ HÉT

Három

Amy szeme tágra nyílik, többször körbefordul, de senkit nem lát. Csak a mennyezeti kamera vörös jelzőfénye villog, és még mindig egyenesen rá irányul. Az objektívbe néz, néhány lépést tesz balra. A kamera halk berregéssel fordul utána.

– Jamie? – szólal meg lassan, feszes mosollyal. – Mi ez a bizonyos polc? Hol vagyunk?

Odalép az ajtóhoz, amin Jamie kiment, megfogja a kilincset. Minden igyekezetével próbál nyugodt maradni; húzza és tolja, de szorosan zárva van. Az ajtó mellett két nagy gomb van: BENT MARADOK és KIMEGYEK. Megnyomja a KIMEGYEK gombot; előbb gyengéden, aztán erősebben és minden próbálkozásra gyorsabban, míg letörik a körme. Felkiált a fájdalomtól, döbenten nézi a kárt, és a félelem hulláma gördül végig a gyomrán. Kezét szorosan ökölbe zárva erősen dörömbölni kezd az acél ajtólapon.

– Jamie! – kiált az ajtón túlra.

A dörömbölés zaja visszhangzik a levegőben, míg meg nem szólal egy másik hang, jellegzetes berregés, ezúttal sokkal közelebről. Amy ökle megáll a levegőben. Felnéz, és az ajtó felett újabb kamerát lát. Lehajtja fejét, leheletétől bepárásodik előtte a fém.

– Jamie, kérlek – szól halkán. – Ez egyáltalán nem vicces.

Megszokásból a hátsó zsebébe nyúl, telefonját keresi. Nincs ott. A nagy pánikban elfelejtette, hogy Jamie korábban elvette tőle. De miért?

Amy hátat fordít az ajtónak, elrejtí arcát a fenti kukkoló szerkezet előtt. Ujjain át tanulmányozza környezetét. Az előtte húzódó folyosónak élénk fehér falai vannak, a padló széles lépcsőben végződő rózsaszín linóleum. Balra nappali, jobbra ebédlő. Mellette nagy fehér márványlapos konyhaterület konyhaszigetekkel és magas székekkel. Az összes felület kopár. Ahogy távolodik az acélajtótól, érzi, hogy elszorul a torka. Ez az elképzelhető legrosszabb lánykérés. Ennél rosszabb nincs is.

A sarkon túlra, a nappaliba pillant, aztán tekintetét a folyosói kamerára emeli. Az objektívet figyeli, ahogy gyorsan balra vetődik, aztán jobbra ugrik, a nappaliba rohan, és lehúzódik a kanapé mögé. A bársonykárpithoz hajtja fejét, lehunyja a szemét, és mélyet sóhajt. *Ez biztosan valami meglepetésparti, gondolja. Csak össze kell szednem magamat és türelmesnek kell lennem.*

Bzzzz. Búúúp.

Amy kinyitja a szemét, és kerekeken álló kamerát lát arcától alig karnyújtásnyira. Hosszú rúdra van rögzítve, a talpa mintha egy Roomba robotporszívó lenne.

Krrrrr... klikk.

Most lefotózta?

– Jamie! Hagyd ezt abba! – kiáltja, és odébb rúgja a kamerát.

Feláll, leporolja magát, és megkerüli az U alakú kanapét. Körmei a rózsaszín bársonyt karistolják. Az arany és ezüst színű párnákra hanyatlik, a falfelület felét elfoglaló, mozivászon méretű tévéképernyőt bámulja. Előtte üvegasztal. Nincs távirányító, nincs semmilyen instrukció, hogy mit kell tennie. A tévét bámulja, azt reméli, bármelyik pil-

lanatban bekapcsolódhat, és meglátja családját, barátait, akik egy emberként kiáltják, hogy: Meglepetééééé! Lehet, hogy valami műszaki fennakadás van, vagy valaki késik az eseményről.

– Ha ez valami meglepetésparti, megtennéd, hogy egy kicsit felgyorsítod az eseményeket, és végre meglepsz? – mondja feltételezett nézőinek.

Öt perc elteltével még mindig nem történt semmi. Amy feláll, és a folyosó másik oldalán lévő egyik szobába lép. Hálószoza, benne nyolc ágy. Tükörfal. A végén kamera. Amikor ez a kamera észreveszi, zölden kezd villogni.

– Ez egy kicsit antiszociális valami, Jamie – mondja hangerősen. – Ki akarna szimpla ágyban aludni? Úgy, hogy közben kamera nézi?

Az ágyak között járkal, valami jelet keres. Vagy az történt, hogy a Jamie szervezte flash mob nem jött össze, vagy valami szörnyű hibát vétett a szálloda foglalkozással, vagy megvette ezt az ingatlant kettőjüknek és hat születendő gyereküknek.

Bzzzz. Búúúp.

A zaj kezd az idegeire menni.

Leül az egyik ágy szélére, elnyújtózik a matracon, és a mennyezetet bámulja. Hirtelen eszébe jut valami, és rögtön felül. Tudja, mi ez!

Felugrik, a kamera alá fut, fel-le ugrál és tapsikol, mint valami foka.

– Kitaláltam! Ez az a fitness boot camp, amiről tavaly beszéltél! – kiáltja. – Nem kellett volna bekötnöd a szememet! Magamtól is jöttem volna, ha megkérsz... Nem vagyok olyan elvetemült, hogy ne jöjjenek. – Felnevet, és pontosan tudja, hogy ha Jamie közli vele, hová tartanak, rögtön elindult volna a Fulham Broadway metróállomás felé, a legközelebbi Krispy Kreme pulthoz fánkot venni, ahogy akkor, amikor Jamie megajándékozta a fitnessbérlettel.

– Amy, kérlek, menj a Társalgóba!

A robothang visszatért.

Amy sietve áthalad a nappalin, csak egy pillanatra áll meg három plakát előtt, amiket addig nem vett észre.

**SOSEM KÉSŐ „S” MÉRETERE FOGYNI!
NEKED IS SIKERÜLHET!**

**SZELFIKÉSZ VAGY?
RIGHT WHITE FOGKRÉM, SZÉP MOSOLY**

**LEGYÉL ÚJRA SZÉP!
BIKASPERMA, HA MONDOM, SEGÍT A GONDON!**

Miért nem jutott előbb eszébe a boot camp? Most már érti. Ezért nem kellett kabát.

Az étkezőből két ajtó nyílik. Az elsőre az van írva, hogy Társalgó; a másik a Terápiás Szoba. Megragadja a Társalgó ajtajának kilincsét, teljes testsúlyával nyomja be az ajtót. Sötét van odabent, de az ebédlőből beszűrődő fényben látja, hogy egyetlen hatalmas karosszék van a helyiségben. Úgy néz ki, mint valami trónszék. Villanykapcsolót tapogat, de nem talál. Belép, elengedi az ajtót. Az ajtó becsukódik, Amy teljes sötétségben marad. Két kezét kitarva óvatosan lépdél előre, megtalálja a karosszékét, gyorsan leül, ujjaival jobb combján dobolva idegesen várja a nagy boot camp-meglepetést. Most, hogy tudja mi ez, elég izgalmasnak találja az élményt. Sőt, talán élvezni is fogja. Persze eléggé csalódott, hogy nem lesz lánykézés valami paradicsomi tengerparton, piña colada koktél, ilyesmi. Igen, eléggé kellemetlen beismerni Sarah-nak, hogy megint tévedett, hogy megint a barátnőjének volt igaza. De akármi is ez, Jamie-nek nagyon sok munkája és törődése lehet benne. Ezt nem lehet eltagadni tőle. Ha

Jamie valamire elszánja magát, akkor semmi sem képes megállítani.

Bzzzz. Búúúp.

Kis zöld pont villog előtte, és éppen előre hajolna, hogy közelebről megnézzze, amikor fényrobbanás vakítja el. Összegörnyed, fejét ölébe hajtva takarja el a szemét. Pár másodperc múlva lassan felegyenesedik; képernyő jelenik meg előtte. Szíve hevesen ver, szemét dörzsöli és pislog.

Mély levegőt vesz. A képernyőn egy fotó látható, ő és Jamie egy esküvőn, Olaszországban, tavaly. Ez a kedvence. Nemcsak azért, mert kissé felülről van fotózva, így nem látszik a tokája, hanem azért, mert nagyon boldognak tűnnek együtt. Videó indul el, lágy hegedűmuzsika árad. A fotó egy másik képbe úszik át, ez Devonban készült, első közös kirándulásukon. Aztán egy másik, ahol az Edinburgh Festival valamelyik rendezvényén vannak. Aztán egy másik, Norfolkban. Amy toroka megint elszorul, de feloldja a nevetés, amikor megjelenik az a kép, amin Jamie Velencében, egy gondolában készülő képébe trollkodta be magát.

KRÍÍÍÍCS!

Amy felugrik a székről, erősen befogja fülét a tévéből hirtelen áradó, erős fájdalmat okozó hangra. Mintha kréta csikordulna táblán. A fotó kettészakad, és hatalmas felirat tölti ki a képernyőt. Két mutatóujját még mindig füldugóként befelé nyomva olvassa a szöveget.

AMY WRIGHT!
Itt hagytak téged...
A POLCON

– Hogy mi van? – szólal meg halkán.

A tévékép meglibben. És ott van ő. Jamie. Ugyanolyan karosszékben ül, mint Amy; ugyanaz az öltözék van rajta, mint amikor betessékelte az ajtón.

– Kész? – kérdi Jamie valakitől, aki a kamera mögött áll. – Beszélhetek? Lát engem?

– Jamie?

Integet a kamerának, és arra gondol, vajon Jamie látja-e.

Jamie egyenesen a kamerába néz. Verejték gyöngyözik homlokán, orrát vakargatja, és úgy köhög, mintha éppen beszédet készülne mondani.

– JAMIE! – kiáltja Amy.

– Amy. Én nem látlak téged, és nem hallom, amit mondasz. De így mindkettőnknek könnyebb lesz. Illetve azt hiszem, csak nekem – furán felnevet, és a kamera mögött álló személyre néz.

– Mi lesz könnyebb? Halló! Jamie!

Amy feláll, közelebb megy a képernyőhöz.

Jamie feszeng a széken, fejét lehajtva a padlót nézi, aztán végigsimít a haján, és a kamerába néz.

– Amy. Malacka. Most biztosan fogalmad sincs, mi történik.

– Csak ne beszélj mellé, Jamie!

– Amy, a múlt hónapban revelációm volt. Szóval hirtelen rájöttem valamire. Egy nagy igazságra.

Ó, Istenem! Most tényleg megkéri a kezemet.

– Igen, igen, igen. Hozzád megyek feleségül, Jamie. Ne csináld már ezt! Nem kell annyira idegesnek lenned. Csak kérlek, juttass már ki innen.

– Próbáltam titkolni, hogyan érzek irántad, de többé már képtelen vagyok. Ki kell mondanom.

– Én is szeretlek – kiáltja Amy, és kezét lelkesen a levegőbe emeli.

– Köztünk vége – jelenti ki Jamie, és üres tekintettel bámul a kamerába, az objektíven át egyenesen Amyre.

Amy nem éppen erre számított. Ami azt illeti, ez nem is állhatna távolabb attól, amire számított. Keze még mindig a levegőben. Álla leesett, valahová a padlószintre.

– Tessék?! – súgja Amy, és hirtelen olyan érzése támad, mintha mindjárt elájulna.

– Nem akarok megnősülni.

– Ó, Istenem!

– És nem akarok kölyköket.

Amy levegő után kapkodva a székre zuhan, és újra befogja a fülét. Aztán felugrik, az ajtóhoz rohan, a kilincset rángatja, de zárva van.

– Engedjenek ki! Ki akarok jutni innen. Jamie, beszélünk kell!

– Szeretném, ha ez az egész a lehető legrövidebb és fájdalommentesebb lenne, szóval most ez olyan, mintha egy rántással tépnéd le a sebről a tapaszt – folytatja hűvös hangon.

– Hogyan voltál képes ezt tenni velem? – kiált fel Amy, és tehetetlenül körbefordul, kijáratot keres.

– És valószínűleg fogalmad sincs, hol vagy.

Amy visszazuhan a székre, iszonyatosan dühös, és felnéz a képernyőre. Hogyan volt képes csak így, pár másodperc alatt tönkretenni az egész jövőjét?

– Egy új tévéműsor, *A Polc* díszletében vagy. És stúdióközönség néz minket Nyugat-Londonban.

A kép vált, hatalmas tömeget mutatnak, az emberek egy nagy teremben állnak, kiabálnak és integetnek, amikor meglátják magukat a kivetítőkön.

– Ez. Meg. Mi. A faszág? – súgja Amy.

– A *LAD* hozta a műsor hirdetését, ott láttam, és rögtön arra gondoltam, hogy tökéletes pár lennénk ehhez. Hiszen keresztúton van a kapcsolatunk; te azt gondoltad, hogy az egyik irányba megyünk, én pedig pontosan tudtam, hogy a másikba.

– Milyen keresztút? Hogyan voltál képes ezt tenni velem több száz ember előtt?! Micsoda álnok lúzer vagy!

Tudta, hogy Jamie tud kegyetlen lenni, de sosem gondolta volna, hogy képes ilyen messzire elmenni. Összegörnyed, elrejtí arcát a kamerák elől. Ki kell jutnia innen.

– Mielőtt nemet mondanál, Amy, mert biztos vagyok abban, hogy éppen erre gondolsz, kérlek, fontold meg, mit nyerhetünk ebből. Mármost külön-külön. Kaphatsz szövegírói ajánlatokat, én pedig figyelmet kaphatok a Headplace tevékenységéhez. Ráadásul, ha a műsorban jól kevered a lapokat, egymillió font a jutalom. Egemillió rongy, Malacka! Annyi pénz megváltoztatja az ember életét!

Amy közelebb húzódik a tévéképernyőhöz, hogy milyen Jamie szemébe nézhessen. Tényleg ez történik?

– Amy, én tulajdonképpen nagy szívességet teszek neked. Később valószínűleg köszönetet mondasz nekem ezért. Először is nem húzódik el a szakítási folyamat, ami egyikünknek sem lenne kellemes, és nyilván egyikünk sem akarná. Másodszor azért érdelek köszönetet, mert lehetőséget szereztem arra, hogy mindkettőnk munkája publicitást kapjon. És harmadszor azért, mert abszolút megnyerhető az egymillió! Csak ne feledkezz meg az együtt töltött szép időkről, ha nyersz, Ames. Tudod, hogy mindig is szerettem volna egy Range Róvert.

Felnevet.

Tényleg, szemérmetlenül felnevet.

– Baszódj meg, Jamie!

– Viszlát, Malacka! Sok szerencsét! És mutasd meg nekik, mit tudsz!

Jamie kacsint, vigyorog, hüvelykujját felfelé tartja, és a képernyő elsötétül. Amy egyedül marad a sötétben. Hangosan szípot, felsője hosszú ujjával törölgeti szemét, orrát. Aztán eszébe jut, hogy figyelik, és kezébe temeti arcát.

Képtelen elhinni, hogy ezt nem látta előre. *Ezt* nem. Ezt nem lehet. Hogyan számíthatna bárki is arra, hogy belökik egy tévéműsorba? A szülei tudják, hogy hol van? Ha akar,

akkor távozhat innen, vagy elrabolták? Akármi is a helyzet, nem lehet törvényes.

A tévé mellett rejtett ajtó vágódik ki, fény árad a Társalgóba. Amy hunyorog, egy férfi sziluettjét látja az ajtókeretben.

– Jamie? – súgja, és nagyon, nagyon, nagyon reméli, hogy ez csak egy szörnyű ugratás volt.

A sziluett elindul felé, és kinyújtja a kezét.